ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΙ' ΗΤΑΝ...

Κι' ἦταν σὰν παραμῦθι καὶ σὰν ὄνειρο
Ἡ ἀγάπη μας ποὺ πάνω στ' ἄνθισμά της
Μαράθηκε σὰν λούλουδο, καὶ σφάλισε
Τ' ἀνέγγιχτα, σὰν κρίνου, πέταλά της.

Κι' ἦταν σὰν πεταλοῦδα κι' ἡ ψυχοῦλα μου
Ποὺ μάταια τρεμιρίζοντας τὸ κρίνο
Ξεψύχησε, θωρῶντας το, κατάχλομο
Κι' ἔγειρε, πιὸ χλωμότερη ἀπὸ 'κεῖνο...

ΒΕΤΑ Π.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Λευκὰ χρυσάνθεμα κρεββάτι
θὲ νὰ μοῦ πλέξουν γιὰ νὰ γείρω-
ὑγρὸ τῆς μάνας μου τὸ μάτι,
θὰ στάζῃ τῆς στοργῆς τὸ μῦρο...
Τὸ δεῖλι σ' ἔρημα σοκάκια
θὰ περπατοῦν σκυφτοὶ οἱ φίλοι.

σκόρπια θλιμμένα μου στιχάκια
θὰ πιπιλοῦν στ' ἀγνά τους χείλη.
Κι' ἀργὰ τὴ νύχτα σι'ὄνειρό τους,
θὰ δοῦν στὰ κάτασπρα ντυμένη,
κάποια ψυχοῦλα τὸν καϊμό τους
μὲ τραγουδάκια νὰ γλυκαίνῃ.

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

ΧΙΝΟΠΩΡΟ

Νὰ εἶσαι κάπου σὲ μι' ἀπόκρυφη
γωνίτσα, τώρα τ' ἀποσπέρια
τοῦ χινοπώρου, σὰν φωτᾶν ἀχνόφεγγα
μέσα στὰ σύννεφα τ' ἀστέρια.

Μέσ' στὸ σκοτάδι ποὺ ὅλο καὶ ἁπλώ-
(νεται
καὶ μεγαλώνει ἀγάλια μὲ τ' ἀγιάζι,
ν' ἀκοῦς τὸ βῆμα τῆς κυλῆς σου ποῦρ-
(χεται
στὸ γνώριμο ρυθμό του, καὶ τὸ νάζι.

Νὰ πάρῃς καλησπέρα ἀπὸ τὰ χείλη της
καὶ σὰν ἐρθεῖ γλυκειὰ-γλυκειὰ κοντά
(σου
νὰ παίρνῃς τὰ χεράκια της φιλῶντας τα
νὰ τὰ θερμαίνῃς μέσα στὰ δικά σου.

Πάτραι, 29)12)32

Ι. ΚΑΡΑΜΠΑΛΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ — ΤΟΥ ΚΙΤΤΥ ΕΒΕΡΣΤ

Η ΓΡΗΑ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπῆρχαν Νεράϊδες, ζοῦσε μιὰ γρηοῦλα, ἡ ὁποία κατοικοῦσε μέσα σὲ μιὰ μποτίλλια τοῦ ξυδιοῦ. Εἶχε μιὰ μικροσκοπικὴ σκάλα, γιὰ ν' ἀνεβοκατεβαίνη καὶ ἡ μοναδική ἐπίπλωσί της ἦταν ἕνα κρεββάτι, μιὰ καρέκλα κι' ἕνα τηγάνι.

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ γρηὰ εἶχε βγεῖ νὰ κάνῃ ἕναν περιπατο στὸ δάσος, εἶδε ἕνα μικρὸ ψαράκι στὴν ἄκρη μιᾶς δεξαμενῆς. Ἦταν σχεδὸν νεκρό. Ἡ γρηοῦλα τὸ λυπήθηκε, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔριξε πάλι στὴ δεξαμενή. Τὸ νερὸ ἄρχισε ἀμέσως νὰ κοχλάζῃ καὶ σὲ λίγο μιὰ ὡραία Νεράϊδα παρουσιάστηκε ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά του.

— Εἶμαι τὸ ψαράκι ποὺ ἔριξες στὸ νερό, καλή μου γρηοῦλα, εἶπε ἡ νεράϊδα. Μ' ἔχεις ὑποχρεώσει πολὺ μὲ τὴν καλωσύνη σου αὐτή. Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις κι' ἀμέσως θὰ σοῦ τὸ δώσω.

Ἡ γρηοῦλα φοβήθηκε στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἡ Νεράϊδα τὴν κύτταζε μὲ τόση συμπάθεια, ὥστε στὸ τέλος ξεθάρρεψε κι' ἀποκρίθηκε:

— Ὤ, καλή μου, ὡραία μου Νεράϊδα! Κατοικῶ μέσα σὲ μιὰ μποτίλλια τοῦ ξυδιοῦ, μὰ ἐπειδὴ εἶμαι πολὺ στενόχωρα ἐκεῖ μέσα, θὰ ἤθελα ἕνα μικρὸ σπιτάκι.

— Πήγαινε καὶ θὰ τὸ εὕρῃς, ἀπάντησε ἡ Νεράϊδα καὶ ξαναβυθίστηκε στὸ γαλάζιο νερό.

Ἡ γρηοῦλα ἔτρεξε γρήγορα-γρήγορα στὸ μέρος ποὺ κατοικοῦσε καὶ στὴ θέσι τῆς μποτίλλιας της βρῆκε ἕνα μικρὸ καταπράσινο σπιτάκι.

Τόση ἦταν ἡ χαρά της, ποὺ ὅλη τὴ βδομάδα δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ τοποθετῇ τὰ ἔπιπλά της, πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ, ὥσπου νὰ βρῇς τὴν καταλληλότερη θέσι. Μ' ὅλες της τὶς προσπάθειες ὅμως, τὸ σπίτι φαινόταν πάντοτε ἄδειο, γιατὶ στὸ ἕνα δωμάτιο ὑπῆρχε μόνον ἡ καρέκλα, στὸ ἄλλο τὸ τηγάνι καὶ στὸ ἄλλο τὸ κρεββάτι της.

Ὅταν τέλος κατάλαβε ἡ γρηοῦλα ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ νοικοκυρέψῃ τὸ σπίτι της μ' ἐκεῖνα τὰ λίγα ἔπιπλα, σκέφτηκε ὅτι ἡ ὡραία Νεράϊδα δὲν θ' ἀρνιόταν νὰ τῆς δώσῃ μερικὰ πράγματα ἂν τῆς τὰ ζητοῦσε.

Μιὰ καὶ δυὸ λοιπὸν πῆγε στὴ δεξαμενὴ καὶ φώναξε μὲ γλυκειὰ φωνή:

— Νεράϊδα!... Ὡραία μου Νεράϊδα!

Τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ κοχλάζῃ καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ Νεράϊδα.

— Καλή μου γρηοῦλα, τί θέλεις; ρώτησε.

— Ὤ, καλή μου Νεράϊδα, τὸ σπιτάκι μου εἶνε ὡραῖο, τοῦ λείπουν ὅμως πολλὰ πράγματα ἀκόμα. Τί καλὴ ποὺ θὰ ἤσουν, ἂν μοῦδινες μερικὰ τραπέζια, μερικὰ σεντόνια, καμμιὰ καρέκλα καὶ κανένα ντουλάπι γιὰ τὰ πράγματά μου.

— Πήγαινε καὶ θὰ τὰ βρῇς, ἀπάντησε ἡ Νεράϊδα καὶ βυθίστηκε πάλι στὸ νερό.

Ἡ γρηοῦλα ἐγύρισε τρεχάτη στὸ σπιτάκι της καὶ ὅπως τῆς εἶχε πεῖ ἡ Νεράϊδα, τὸ βρῆκε γεμάτο ἀπὸ ὡραῖα ἔπιπλα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως, ἡ γρηοῦλα ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ἐπιθυμῇ καινούργια πράγματα καὶ δῶρα. Ἕνα ἁμαξάκι, νὰ βγαίνῃ περίπατο, γιὰ νὰ μὴν κουράζεται περπατῶντας μὲ τὰ πόδια της.

Πῆγε λοιπὸν πάλι στὴ δεξαμενὴ καὶ φώναξε θαρρετά:

— Νεράϊδα!... Καλή μου Νεράϊδα!...

Τὸ νερὸ κόχλασε πάλι κι' ἡ Νεράϊδα παρουσιάστηκε.

— Ἄχ, καλή μου Νεράϊδα, δῶσε μου ἕνα ἁμαξάκι κι' ἕνα ἀλογάκι γιὰ νὰ βγαίνω περίπατο, εἶπε ἡ γρηά.

— Πήγαινε σπίτι σου καὶ θὰ τὰ βρῇς. Ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴν εἶσαι πολὺ ἐνοχλητικὴ κι' ἄπληστη, εἶπε ἡ Νεράϊδα κι' ἐξαφανίστηκε.

Ἡ γρηοῦλα ἔτρεξε σπίτι της καὶ μπροστὰ στὴν πόρτα της βρῆκε ἕνα κομψότατο ἁμαξάκι μ' ἕνα ψαρὶ ἀλογάκι.

Κατότιν ὅμως ἄρχισε νὰ ἐπιθυμῇ πάλι καὶ κάτι ἄλλο.

«Ὤ, νὰ μποροῦσε ἡ Νεράϊδα — σκεφτόταν — νὰ μοῦ δώσῃ ἀκόμα μιὰ ὑπηρέτρια, μεταξωτὰ φορέματα, χρήματα, δροσερὰ νειᾶτα κι' ἕνα πλῆθος ἐρωτοχτυπημένα παλληκάρια γύρω μου...».

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς τράβηξε ξανὰ στὴ δεξαμενὴ καὶ φώναξε:

— Νεράϊδα!... Κυρὰ Νεράϊδα!...

Τὸ νερὸ κόχλασε κι' ἡ Νεράϊδα παρουσιάστηκε μπροστά της.

— Ὤ, καλή μου Νεράϊδα, δῶσε μου μιὰ ὑπηρέτρια, κανένα μεταξωτὸ φόρεμα, μερικὰ χρήματα κι' ἕνα πανέμορφο παλληκάρι νὰ μοῦ κρατᾷ συντροφιά.

— Τί;... φώναξε ἡ Νεράϊδα. Δὲν εὐχαριστήθηκες λοιπὸν μ' ὅσα σοῦ ἔδωκα ὡς τώρα; Εἶσαι τόσο ἄπληστη;... Πήγαινε γρήγορα στὸ μπουκάλι τοῦ ξυδιοῦ... Ἐκεῖ σοῦ ἀξίζει νὰ κατοικῆς.

Αὐτὰ τὰ θυμωμένα λόγια εἶπε ἡ ὡραία Νεράϊδα κι' ἐξαφανίστηκε, γιὰ νὰ μὴν ξαναπαρουσιασθῇ ποτέ, στὰ βάθη τῆς γαλάζιας δεξαμενῆς.

Κι' ὅταν ἡ γρηοῦλα ἐγύρισε πίσω, τὸ ὡραῖο σπιτάκι της εἶχε ἐξαφανισθεῖ καὶ στὴ θέσι του βρισκόταν ἡ παλιὰ μποτίλλια τοῦ ξυδιοῦ!

Ὁ μῦθος δηλοῖ πὼς δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε ἄπληστοι, πὼς δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε ἀπ' τὴν τύχη τὰ πάντα, κι' ὅταν ἀκόμα μᾶς φέρνετια καλόβουλα κι' εὐνοϊκά.

πολιτεία τοῦ Κάνσας.

Ἀφοῦ εἶδαν κι' ἀπόειδαν οἱ λησταί, τὸν σκότωσαν καὶ πέταξαν τὸ πτῶμα του σ' ἕνα δάσος, κοντὰ στὴν πόλι τοῦ Κάνσας. Συγχρόνως εἰδοποίησαν τηλεφωνικῶς τὴν ἀστυνομία νὰ πάῃ νὰ τὸ βρῇ.

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν στὸ μέρος τοῦ δάσους ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδείξει ὁ μυστηριώδης τηλεφωνητής, ἔφριξαν. Ἔλειπαν δέκα κομμάτια κρέας ἀπ' τὰ διαφορα ψαχνὰ μέρη τοῦ σώματος τοῦ Ρόθμαν!... Ἐπιπλέον τὸ πτῶμα ἔφερε ἴχνη κι' ἄλλων φριχτῶν βασανιστηρίων, τὰ ὁποῖα εἶχε ὑποστεῖ ὁ ἀιχμάλωτος.

Ὁ πιὸ συνηθισμένος τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον κλέβουν οἱ λησταὶ τὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων, εἶνε ὁ ἑξῆς: Βάζουν στὸ μάτι ἕνα παιδὶ πλουσίας οἰκογενείας, τὸ ὁποῖον νὰ βρίσκεται ὡς οἰκότροφος σὲ κανένα λύκειο. Ἕνα πρωῒ λοιπόν, τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος, τηλεφωνοῦν ἐκ μέρους δῆθεν τῆς οἰκογενείας του στὴ διεύθυνσι τοῦ λυκείου, ὅτι εἶνε ἄρρωστος βαρειὰ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ — ἢ ἡ μητέρα του ἢ κανένας ἄλλος συγγενής του — καὶ παρακαλοῦν νὰ παραδώσουν τὸν μικρὸ στὸ αὐτοκίνητο ποὺ θὰ στείλουν νὰ τὸν πάρῃ.

Φυσικά, ἡ διεύθυνσις τοῦ λυκείου δὲν φέρει ἀντίρρησι. Κι' ὅταν ἔρχεται μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὁ ἄνθρωπος τῆς συμμορίας, τοῦ παραδίνει τὸ παιδί.

Ἐξ ἄλλου, τοὺς ἄνδρες ἢ τὶς γυναῖκες τοὺς ἀπάγουν οἱ λησταὶ μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

Παρακολουθοῦν, ἐπὶ ἡμέρες πρίν, τὸ θῦμα τους, ὥστε νὰ ξέρουν σὲ ποιὸ μέρος — ἐξοχικὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — συνηθίζει νὰ πηγαίνῃ τακτικά. Καὶ ὅταν τὸ ἐξακριβώσουν αὐτό, ὀχτὼ-δέκα συμμορίτες ἀνεβαίνουν μιὰ μέρα σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τοῦ στήνουν καρτέρι σ' ἕνα ἀτόμερο σημεῖο, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ περάσῃ.

Μόλις φτάσει τὸ αὐτοκίνητό του ἐκεῖ, τὸ δικό τους αὐτοκίνητο μπαίνει μπροστὰ κι' ἐνῶ οἱ μισοὶ συμμορίτες, μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, ἀναγκάζουν τὸν σωφὲρ νὰ σταματήσῃ, οἱ ἄλλοι μισοὶ κατεβαίνουν, φορτώνονται τὸ θῦμα καὶ τὸ ἀνεβάζουν στὸ αὐτοκίνητό τους, τὸ ὁποῖο φεύγει ὁλοταχῶς γιὰ ἕνα ἀπ' τὰ εἰδικὰ σπίτια ποὺ διαθέτει ἡ συμμορία.